

Hvis jeg nu var museumsinspektør, kunne jeg godt få den tanke, at hvis jeg blev belønnet efter, hvor mange børn og unge jeg fik ind, så var det kloge at satse på dem, der var nemme at få til at komme, nemlig de 50 pct., der i forvejen gør det.

Hvordan vil fru Elsebeth Gerner Nielsen sikre, at markedsmekanismerne på det her område kommer til at spille en fornuftig rolle i stedet for at få folk til at agere udelukkende ud fra nogle økonomiske interesser?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg mener ikke, det er sådan, at museer alene ser på billetindtægterne og ser på, hvor mange penge de får ind ved få besøgende. Selvfølgelig har museer også i sig selv en interesse i, at der kommer så mange som muligt og ser deres udstilling.

Jeg kan bare ikke se andet, end at det vil være fornuftigt at skruer den økonomiske model sammen på en sådan måde, at man altså også belønnes. I det øjeblik der rent faktisk kommer mange børn på ens museum, får man også penge for det.

Samtidig er der jo ingen tvivl om, at hvis vi skal have de sidste 50 pct. på museerne, så er der brug for nogle særlige formidlingsinitiativer. Det vil sige, at der er brug for, at der er museumsinspektører, der sætter sig ned og finder ud af, hvad det er, der skal til. Hvad er det for nogle særlige oplevelser, der er brug for, hvis også de børn skal have lyst til at komme på museum sammen med deres forældre?

Hvis vi sørgede for, at der var en ordentlig økonomisk incitamentsmodel, som man kan kalde det, samtidig med at der var penge i formidlingspuljen til de særlige initiativer, så ville vi så at sige have to redskaber, der trak i samme retning.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jamen jeg kan sagtens se, at en særlig formidlingsindsats kan hjælpe med til at sikre, at der kommer børn og unge fra miljøer, hvor man ikke så ofte går på museum. Det kan jeg godt forstå.

Jeg kan sådan set også godt forstå, at man godt kunne have et ønske om at belønne de museer, som har mange gæster. Det er jo et traditionelt borgerligt synspunkt, som ofte fremføres i den kulturpolitiske debat.

Men jeg kan bare ikke forstå, hvordan vi ved at belønne, at man får mange gæster, kan have nogen som helst sikkerhed for, at det har en positiv effekt på en større social balance. Jeg gentager mit synspunkt: Man kunne da lige så godt satse på at få dem til at komme, som er nemme at få til at komme, og så sige, at alt det besværlige med at få de andre til at komme lader vi andre om.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvis det er sådan, at der i et museums lokalområde går eksempelvis 10.000 børn rundt, som alle repræsenterer en værdi af 100 kr., så vil der være et økonomisk incitament for museerne til at forsøge at få disse børn ind på museet, fordi det, at børnene kommer på museet, samtidig er garantien for, at man får de 100 kr.

Vi kan i alt fald tænke, at det vil være befordrende for museernes kreativitet, når de kan se, at det kan betale sig. I stedet for alene at have de børn, der kommer der nu, forsøger man også at få fat i nogle børn, herunder de børn, som også Enhedslisten må være interesseret i kommer på museerne, arbejderklassens børn, de socialt udsatte børn.

(Kort bemærkning).

Ellen Trane Nørby (V):

Tror fru Elsebeth Gerner Nielsen, at børn og unge vil komme alene på de danske museer?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej, jeg tror selvfølgelig, at de vil komme sammen med deres familier. Derfor kan man sige, at i det øjeblik det var sådan, at museerne både ville tjene penge på, at børnene kom der, og at deres forældre kom der, ville der være et ekstra incitament til at forsøge at få børnene på museum.

(Kort bemærkning).

Ellen Trane Nørby (V):

Kan ordføreren dermed bekræfte, at der også er et økonomisk incitament? Hvis vi nu tager for givet, at børnene kommer sammen med deres forældre, vil der så ikke være et økonomisk incitament for museerne til at sikre, at der kommer flere besøgende og dermed også flere børn og unge på de danske museer?